

ฉบับ
ทดลอง
อ่าน

Beat

Beach Read

รักนี้ไม่มีในพล็อตเรื่อง

เธอเขียนนวนิยายรักที่มีตอนจบแสนสุข เขาเขียนนวนิยายจริงจังที่เชื่อว่าชีวิตไม่เป็นแบบนี้
สองนักเขียนหนุ่มสาวต่างเดิมพันด้วยการสลับแนวงานเขียนกันตลอดช่วงฤดูร้อน
แต่ความรักที่เกิดขึ้นระหว่างพวกเขากลายเป็นเรื่องเดียวที่ไม่มีอยู่ในพล็อตเรื่อง

ผลงานจากผู้เขียนนวนิยายโรแมนติคขายดีอันดับหนึ่งของ นิวยอร์กไทมส์

Emily
Henry

อภิญญา ธโนปจัย แปล

รักนี้ไม่มีในฟลोटเรือ Beach Read

Emily Henry

อภิญญา ธโนปจย เปลา

Beat

“นักอ่านทั้งหลาย ฉันแทบลมจับ! หนังสือเล่มนี้ เป็นนิยายสดใหม่ เหมือนสูตรอากาศบริสุทธิ์ ฉันปวดใจไปกับแจนยัวร์ และกัสก็เป็นผู้ชายที่น่าหลงใหลสุดๆ ทั้งเร่าร้อน หลักแหลม และมีความโรแมนติกอันแสนฉ่ำเยิบ ฉันอ่านเพลินจนวางไม่ลง!”

—โจซี ซิลเวอร์ นักเขียนเจ้าของผลงานขายดีอันดับหนึ่ง
ของ นิตยสารไทมส์ เรื่อง *One Day in December*

“นี่คือหนังสือที่อบอุ่นกินใจ ว่าด้วยความรัก การทรยศ ความเศร้า ความล้มเหลว และการเรียนรู้ที่จะรักอีกครั้ง ฉันชอบมากที่ได้เดินทางไปพร้อมกับกัสและแจนยัวร์ และเมื่อฉันอ่านจบ ฉันก็ปิดหนังสือและถอนหายใจด้วยความอึ้งอัม”

—จัสมิน กิลโลรี นักเขียนเจ้าของ *The Proposal*
ผลงานขายดีของ นิตยสารไทมส์

“นี่คือนิยายรักที่เต็มไปด้วยความโรแมนติกอันสดใสและแฝงไปด้วยความซาบซึ้ง นิยายเรื่องนี้ คือการร้อยเรียงบทสนทนาอันแหลมคมและชวนให้ติดตาม มีทุกอย่างที่คนรักหนังสือจะต้องหลงใหล ทั้งการแข่งขัน ความกดดันในงานสร้างสรรค์ ความลับของครอบครัว และการตกหลุมรักจนโง่หัวไม่ขึ้น หนังสือเล่มนี้ ของเอมิลี เฮนรี คือหนังสือที่เหมาะสมจะหยิบมาอ่านได้ทุกที่ในปี 2020”

—คริสตินา ลอเรน เจ้าของผลงาน *The Unhoneymooners*
หนังสือขายดีของ นิตยสารไทมส์

“นิยายเล่มนี้ ทั้งแปลกใหม่ สดใส และเต็มไปด้วยความรู้สึกมากมาย การพยายามมองโลกผ่านสายตาของคนที่เป็นทั้งรักข้างเดียวและคู่แข่งมายาวนาน จะทรงพลังและบาดลึกในใจได้ถึงเพียงนี้เลยหรือ ถ้าคุณชอบบทสนทนาสุดจี๊ดกับแรงดึงดูดใจที่คลุ้มเคลือ ชวนให้ใจเต้น คุณจะรักหนังสือเล่มนี้แน่นอน”

—แซลลี ทอร์น เจ้าของผลงาน *The Hating Game*
และ *99 Percent Mine* หนังสือขายดีของ ยูเอสเอทูเดย์

“หนังสือเล่มนี้ คือนิยายที่มีความฉลาด มีเสน่ห์ และชวนให้ใจฟู
แบบที่เราอยากอ่านเสมอ และยังสนุกไปด้วยอารมณ์ ความเข้าใจชีวิต
และการเสียดสีสังคมอย่างแนบเนียน ซึ่งเป็นสิ่งที่เราต้องการมากในตอนนี
ฉันชอบมาก”

—จูเลีย วิลแลน เจ้าของผลงาน *My Oxford Year*

“นิยายเล่มนี้ ของเอมิลี เฮนรี มีครบทุกอย่างตามชื่อ ทั้งพล็อต
ที่มีชีวิตชีวา ความลับในครอบครัว และความตื่นเต้นของการได้ตกหลุมรัก
ใครสักคน โดยมีฉากหลังเป็นชายฝั่งกว้างใหญ่ของทะเลสาบมิชิแกน
ฝั่งตะวันออก ฉันแทบรอไม่ไหวที่จะได้อ่านงานต่อไปของเฮนรีเลยละ”

—เอมี อี. เรเชิร์ต

เจ้าของผลงาน *The Coincidence of Coconut Cake*
และ *The Optimist's Guide to Letting Go*

แต่ โจอี
ผู้เป็นคนโปรดที่สมบูรณ์แบบของฉัน

หนึ่ง บ้าน

ฉันเป็นคนมีข้อบกพร่องร้ายแรง

ก็อยากจะคิดว่าเราทุกคนต่างเป็นแบบนี้แหละ อย่างน้อยก็ทำให้ชีวิตฉันง่ายขึ้นเวลาฉันเขียนงาน ทั้งการสร้างนางเอกพระเอกของฉันโดยใส่คุณสมบัติที่พร้อมจะทำลายล้างตัวเองลงไป และทำให้ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นกับตัวละครพวกนี้ขึ้นอยู่กับนิสัยเฉพาะบางอย่าง นั่นคือสิ่งที่พวกเขาเรียนรู้ที่จะทำเพื่อปกป้องตัวเอง และปล่อยไปไม่ได้แม้ว่าวันหนึ่งสิ่งนั้นจะไม่ช่วยอะไรพวกเขาอีกแล้วก็ตาม

ยกตัวอย่างนะ ตอนเด็กคุณอาจไม่มีสิทธิ์จัดการชีวิตตัวเองมากขนาดนั้น เพื่อไม่ให้ตัวเองผิดหวัง ก็เลยเรียนรู้ที่จะไม่ถามตัวเองว่าสักๆ แล้วคุณต้องการอะไร และนั่นก็ได้ผลมาสู่กระยะหนึ่ง กระทั่งตอนนี้ที่ตระหนักได้ว่าคุณจะไม่มันได้ สิ่งที่คุณไม่รู้ ว่าต้องการ คุณกำลังเหยียบคันเร่งไปตามทางหลวงในรถแห่งวิกฤติวัยกลางคน พร้อมกระเป๋าดูหนังที่อัดแน่นไปด้วยเงินสด กับผู้ชายซื่อสแตนท์ที่ท้ายรถ

บางทีข้อบกพร่องของคุณอาจเป็นการไม่ชอบเปิดไฟเลี้ยว

หรือเหมือนฉัน คุณอาจเป็นพวกโรแมนติกที่กำลังลั่นหว้ง คุณหยุด

เล่าเรื่องให้ตัวเองฟังไม่ได้ เรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตคุณเอง ที่มีดนตรีประกอบแบบดราม่าหน่อยๆ พร้อมแสงสีทองส่องลอดผ่านกระจกรถไปแบบฉากในหนัง

ทุกอย่างเริ่มขึ้นตอนฉันอายุสิบสอง พ่อแม่พาฉันนั่งจับเข้าด้วยกันเพื่อแจ้งข่าว แม่เพิ่งได้รับผลตรวจสุขภาพครั้งแรก พบเซลล์ต้องสงสัยในเต้านมข้างซ้าย แต่แม่บอกว่าไม่ต้องกังวลซ้ำแล้วซ้ำอีก จนฉันเริ่มสงสัยว่าถ้าแม่จับได้ว่าฉันกังวลอยู่ แม่คงลงโทษฉันแน่นอน แม่ฉันเป็นคนชอบลงมือทำ เป็นคนขบขัน เป็นคนมองโลกในแง่ดี ไม่ใช่คนซีกังวล แต่ฉันดูออกว่าแม่กลัว ฉันเองก็เหมือนกัน ฉันตัวแข็งที่อออยู่บนโซฟา ไม่รู้จะพูดอะไร ที่ไม่ทำให้เรื่องแย่ไปกว่านี้

แต่แล้วพ่อของฉันที่เป็นคนรักหนังสือและชอบอยู่บ้านก็ทำสิ่งที่ไม่มีใครคาดคิด พ่อลุกขึ้นคว้ามือพวกเรา ข้างหนึ่งจับมือแม่ อีกข้างจับมือฉัน ก่อนจะพูดว่า *รู้ไหมว่าเราต้องทำยังไงเพื่อเอาความรู้สึกแย่ๆ ออกไป เราต้องเต้นรำ!*

ซานเมืองที่เราอาศัยอยู่ไม่มีคลับ มีแต่ร้านสเต็กธรรมดาที่มีวงดนตรีเล่นเพลงคัฟเวอร์ทุกคืนวันศุกร์ แต่แม่รำเริงขึ้นมาทันตา เหมือนพ่อเพิ่งชวนแม่ขึ้นเครื่องบินเจ็ตส่วนตัวไปเที่ยวหาดโคปาคาบานา

แม่สวมเดรสสีเหลืองนวลเหมือนเนย กับต่างหูโลหะติลลายเป็นประกายระยิบระยับทุกครั้งที่ขยับตัว พ่อสั่งสกอตช์อายุยี่สิบปีให้ตัวเองกับแม่ และลั้คค็อกเทลเชอร์ลีย์เทมเพิลให้ฉัน แล้วเราสามคนก็หมุนไปรอบๆ โยกตัวไปมาจนกระทั่งเราเวียนหัว ขบขัน สะดุดไปทางนั้นทางนี้ เราหัวเราะจนแทบจะยืนไม่ไหว ส่วนพ่อผู้ไฉ่ฉ่ำของฉันก็เริ่มร้องตามเพลง *Brown Eyed Girl* เหมือนว่าคนทั้งห้องไม่ได้กำลังมองเราอยู่

จากนั้นพอเราเหนื่อยกันเต็มที่ก็ขึ้นรถกลับบ้าน ผ่านความเงิบงันแม้กับพ่อจับมือกันแน่นวางระหว่างเบาะ ส่วนฉันเอนศีรษะฟังกระจกรถ

มองโฟถนนกะพริบเลื่อนผ่านพลาจคิดว่า *ไม่เป็นไร เราไม่เป็นไรกันเสมอแหละ*

ตอนนั้นเอง จุดที่ฉันตระหนักได้ว่า เมื่อโลกดูมืดหม่นและน่ากลัว ความรักอาจพาคุณออกไปเดินรำ เสียงหัวเราะช่วยบรรเทาความเจ็บปวดบางส่วน ความมั่งคั่งงามเจาะทะลุความกลัวของคุณได้ ฉันตัดสินใจในตอนนั้นเลยว่าชีวิตของฉันต้องเต็มไปด้วยสามสิ่งนี้ ไม่ใช่แค่เพื่อตัวฉันเอง แต่เพื่อแม่ และทุกคนรอบตัวฉัน

ต้องมีความหมาย ต้องมีความงาม ต้องมีแสงเทียนกับเสียงเพลงของพลีตวาดแม็กเปิดคลออยู่เบื้องหลัง

มีพ่อแม่ที่สมบูรณ์แบบ (ไร้อะไร) ผู้โทรศัพท์หาฉันหลายครั้งต่อสัปดาห์ ดูมึนงงเล็กน้อยจากฤทธิ์ไวน์ ไม่ก็เพราะอยู่ด้วยกัน มีแผนหนุ่มที่สมบูรณ์แบบ (ชอบทำอะไรตามใจ พูดได้หลายภาษา และสูงหกฟุต) ผู้ทำงานในห้องฉุกเฉิน ทั้งยังรู้วิธีทำไก้ตุ๋นไวน์ อะพาร์ตเมนต์สโตร์วินเทจแบบแซบปีซิกในย่านควีนส์ มีงานที่สมบูรณ์แบบเป็นการเขียนนิยายโรแมนติกให้แซนติโลว์นิกส์ ซึ่งได้แรงบันดาลใจมาจากพ่อแม่และแผนหนุ่มที่สมบูรณ์แบบ

ชีวิตที่สมบูรณ์แบบ

แต่นั่นก็เป็นแค่เรื่องเล่า ที่เมื่อเกิดช่องโหว่ขนาดใหญ่ในเรื่องเล่านั้น ทุกอย่างก็เผยออกมา เรื่องเล่าเป็นแบบนี้ละ

ณ ตอนนีที่ฉันอายุยี่สิบเก้า ชีวิตฉันแย่แย่ หหมดตัว เกือบจะเรียกได้ว่าเป็นคนไร้บ้าน โสดแบบสุดๆ และขับรถมาจอดหน้าบ้านพักริมทะเลสาบอันงดงาม ที่แค่รู้ว่ามิอยู่ในโลกใบนี้ฉันก็คลั่งเหี้ยนแล้ว การมองชีวิตเป็นทุ่งดอกไม้จนเกินเหตุเริ่มไม่ช่วยอะไรฉันอีกต่อไป แต่ข้อบกพร่องร้ายแรงของฉันก็ยังนั่งอยู่ตรงเบาะข้างคนขับ บนรถเกียโซลูปุเป็นรอย คอยบรรยายเรื่องราวไปตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

แจนยัวร์ แอนดรูว์สจ้องมองผ่านหน้าต่างรถไปยังทะเลสาบอันปั่นป่วน
ที่เกลียวคลื่นกำลังโหมเข้าหาฝั่งยามพลบค่ำ เธอพยายามโน้มน้าวตัวเองว่า
การมาที่นี่ไม่ใช่ความผิดพลาด

แหงละว่านี่คือความผิดพลาด แต่ฉันไม่มีทางเลือกที่ดีกว่านี้แล้ว
คุณไม่มีทางเลือกเสียข้อเสนอกี่พักฟรีตอนที่คุณหมดสต็อกได้หรอก

ฉันจอดรถบนถนน เงยหน้ามองด้านหน้าของบ้านพักที่มีขนาดใหญ่
เกินพอดี หน้าต่างส่องประกาย และเสียงหน้าต่างก็ดูเหมือนหลุดออกมา
จากเทพนิยาย ส่วนห้วยาริมหาดครึกครื้นก็พลั้วไหลไปตามสายลมอันอบอุ่น

ฉันเทียบที่อยู่นบนจีพีเอสกับที่อยู่ซึ่งเขียนด้วยลายมือกับกระดาก
ห้อยพร้อมกุญแจบ้าน ที่นี้จะ เรียบร้อย

ครู่หนึ่งฉันยืนนิ่งอยู่ตรงนั้น เหมือนคาดหวังว่าดาวเคราะห์น้อยแต่ใหญ่
พอจะทำให้โลกแตกอาจพุ่งมาชนฉันก่อนที่ฉันจะได้เดินเข้าไปข้างใน จากนั้น
ฉันสวดหายใจลึก ก้าวลงจากรถ ดึงกระเป๋าเดินทางที่ยัดข้าวของจนแน่นปีก
ออกจากเบาะหลัง และสิ่งที่เต็มไปด้วยขวดเหล้าลิน

ฉันปิดผมสีเข้มที่ปรกหน้าออกเพื่อดูหลังคาสีฟ้าดอกคอรัณพลาวเวอร์
กับขอบสีชาวดุจหิมะ แค่ว่าเหมือนเรามาพักแรมบีเอ็นบี

ทันใดนั้นเอง โฆษณาที่พิกไนแอร์บีเอ็นบีก็กลายเป็นภาพอยู่ในหัวฉัน
สามห้องนอน สามห้องอาบน้ำ บ้านพักติดทะเลสาบที่อบอุ่นไปด้วยแสงที่
อันน่าหลงใหล และเป็นเครื่องยืนยันว่าพ่อคุณคือไอ้จ๋ม ส่วนชีวิตคุณคือ
เรื่องโกหก

ฉันเริ่มก้าวขึ้นบันไดที่ตัดผ่านเนินหญ้า ความดันที่หูเต้นตุบระดับ
เดียวกับน้ำในสายดับเพลิง และขาสั้นเล็กน้อย รอคอยให้ปากกรรเปิดออก
แล้วโลกทั้งใบก็จะถล่มลงไปเบื้องล่าง

นั่นเกิดขึ้นไปแล้ว ปีก่อน และเธอก็ยังไม่ตาย เพราะนั่นก็ไม่ใช่ทำให้
เธอตายเหมือนกัน

บนเฉลียง ประสาทมัมผัสของฉันทคมชัดขึ้น ใบหน้ากระตุก ท้องไส้ปั่นป่วน เหงื่อผุดตามลำคอ ฉันทประคองลั้งไล่เหล่ายินไว้บนสะพาน แล้วเสียบกุญแจ บางส่วนในใจหวังให้ล็อกประตูเสีย หวังให้ทั้งหมดนี้เป็นแผนจัดฉากอันแนบเนียนที่พ่อเตรียมไว้ให้เรา ก่อนตาย

หรือถ้าจะให้ดีกว่านั้น พ่ออาจไม่ได้ตายจริง ๆ พ่อจะกระโดดออกจากหลังพุ่มไม้แล้วตะโกนว่า “ฮั่นแน่! ลูกคงไม่ได้คิด จริง ๆ ไซ้ไหมล่ะว่าพ่อมีโลกใบที่สองอยู่ ลูกคงไม่คิดจริง ๆ หรอกว่าพ่อมี บ้าน หลังที่สองกับผู้หญิงคนอื่นที่ไม่ใช่แม่ของลูก”

แต่กุญแจดันหมุนได้อย่างง่ายดาย และประตูก็เปิดเข้าไปข้างในบ้านเงียบสนิท

ความเจ็บปวดแผ่ไปทั่วตัวฉันท ความเจ็บปวดเดียวกับที่ฉันทรู้สึกอย่างน้อยวันละครั้งหลังได้รับโทรศัพท์จากแม่เรื่องโรคหลอดเลือดสมอง และได้ยินเสียงสะอื้นตอนแม่พูดคำนั้น พ่อไปแล้ว เจนี่

ไม่มีพ่อ ไม่ได้อยู่ที่นี้ ไม่ได้อยู่ที่ไหนเลย แล้วความเจ็บปวดที่สองก็ตามมาเหมือนมิดบิตลึกลงไป พ่อที่เธอรู้จักไม่เคยมีอยู่แต่แรกแล้ว

ฉันทไม่เคยมีพ่อคนนั้นจริง ๆ เหมือนอย่างที่ฉันทไม่เคยมีแฟนเก่าชื่อฌากส์ หรือไก่ตุ๋นไวน์ของเขา

ก็แค่เรื่องเล่าที่ฉันทพร่ำบอกตัวเอง ตั้งแต่นั้นต่อไปคือความจริงอันน่ารังเกียจ ไม่ก็ความว่างเปล่า ฉันทรวบรวมแรงใจแล้วก้าวเข้าไปข้างใน

ความคิดแรกของฉันทคือ ความจริงอันน่ารังเกียจไม่ได้แยกขนาดนั้น รังรักของพ่อมีแปลนบ้านแบบเปิดโล่ง ห้องนั่งเล่นที่เชื่อมกับห้องครัว ปูกระเบื้องสีฟ้าแปลกตา กับมุมกินอาหารเข้าอันอบอุ่น หน้าต่างเรียงเป็นแถวบนผนัง เปิดออกไปเห็นระเบียงไม้สีเข้ม

ถ้าแม่เป็นเจ้าของที่นี่ ทุกอย่างคงอยู่ในโทนสีกลาง ๆ สงบนุ่มนวล ห้องสโตร์โบฮีเมียนที่ฉันทก้าวเข้ามานี้ควรจะเป็นบ้านเก่าของฉันทกับฌากส์

มากกว่าบ้านของพ่อแม่ฉันเสียอีก ฉันรู้สึกไม่สบายท้องนิดหน่อยเมื่อต้องจินตนาการตอนพ่ออยู่ที่นั่น ท่ามกลางสิ่งของเหล่านี้ที่แม่คงไม่มีวันเลือกทั้งโต๊ะอาหารเข้าแบบพื้นบ้านที่ทาสีด้วยมือ ชั้นหนังสือไม้สีเข้ม และโซฟาแบบฝังพื้นเต็มไปด้วยหมอนไม่เข้าชุด

ไม่มีร่องรอยของพ่อในแบบที่ฉันเคยรู้จักเลย

โทรศัพท์ของฉันส่งเสียงร้องอยู่ในกระเป๋า ฉันวางลงลงบนเคาน์เตอร์หินแกรนิตก่อนรับสาย

“ว่าไง” เสียงของฉันอ่อนแรงและแหบแห้ง

“เป็นไงบ้าง” เสียงจากปลายสายตอบกลับมาทันที “มีห้องแปลก ๆ สำหรับเรื่องอย่างว่าอย่างห้องเสียวไหม”

“ชาติเหวอ” ฉันเดา แล้วหนีบโทรศัพท์ไว้ระหว่างหูกับไหล่ ขณะที่เปิดฝาขวดเหล้าอิน จิบไปหนึ่งอีกเพื่อสร้างความมั่นใจให้ตัวเอง

“นี่ฉันกังวลจริง ๆ เหมือนกันนะว่า ฉันเป็น *คนเดียว* ที่โทร.หาเธอเพื่อถามเรื่องแบบนั้น” ชาติตอบ

“ก็เธอเป็นคนเดียวที่รู้เรื่องรักรึนี่” ฉันชี้

“ฉัน *ไม่ใช่* คนเดียวที่รู้เรื่องนี้” ชาติแย้ง

ที่จริงก็ใช่ ฉันรู้เรื่องบ้านพักริมทะเลสาบลับของพ่อระหว่างงานศพเมื่อปีก่อน แต่แม่รู้เรื่องนี้มานานกว่าฉันเยอะ “ก็ได้” ฉันพูด “เธอเป็นคนเดียวที่ฉัน *เล่า* เรื่องนี้ให้ฟัง ช่างเถอะ ขอเวลาฉันเดี่ยวได้ไหม ฉันเพิ่งมาถึงเอง”

“จริงดิ” ชาติหอบหายใจ ซึ่งนั่นแปลว่าเธอกำลังเดินไปเข้ากะทำงานที่ร้านอาหาร เพราะเราทำงานในเวลาที่แตกต่างกันมาก เราจึงมักโทร.หากันตอนที่เธอกำลังไปทำงาน

“จริงครึ่งหนึ่ง” ฉันบอก “เอาตามตรงคือฉันมาที่นี่ได้สิบนาทีแล้วแต่ฉันรู้สึกว่า เพิ่ง มาถึง”

“ช่างหลักแหลม” ซาดีกล่าว “ช่างลึกซึ้ง”

“ซูว์” ฉันว่า “ฉันกำลังซึมซับมันอยู่”

“หาห้องเสียด้วย!” ซาดีรีบบอกราวกับคิดว่าฉันจะวางหูใส่เธอ

ฉันไม่ได้จะวางสาย ฉันแค่ยึดโทรศัพท์ไว้แนบหู กลั้นหายใจ สะกด
กลั้นหัวใจที่เต้นรัวอยู่ในอกขณะกวาดตามองโลกอีกใบของพ่อ

ตอนที่ฉันเกือบจะโน้มน้าวตัวเองได้แล้วว่าพ่อ *คง* ไม่มีทางเคยใช้ชีวิต
อยู่ที่นี้ ตอนนั้นเองฉันก็เห็นบางอย่างอยู่ในกรอบแขวนบนผนัง เป็นหน้าข่าว
ที่พูดถึงรายชื่อหนังสือติดอันดับใน *นิวยอร์กไทมส์* เมื่อสามปีก่อน ข่าวเดียวกับ
ที่พ่อแขวนไว้เหนือเตาผิงที่บ้าน ฉันอยู่ตรงนั้น อันดับที่สิบห้า แถวล่วง
และเหนือขึ้นไปจากตรงนั้นสามช่อง โชคชะตาช่างเล่นตลก คือกัส คู่แข่ง
ตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัยของฉัน (ตอนนี้เขาน่าจะใช้ชื่อออกัสตัส เพราะ
เขาเป็น **ผู้ชายจริงจัง**) และนิยายเปิดตัวที่เป็นงานชิ้นสูงของเขาชื่อว่า *The
Revelatories* นิยายเรื่องนั้นอยู่บนรายชื่อหนังสือติดอันดับนานห้าสัปดาห์
[ไม่ใช่ว่าฉันนั่งนับหรอกนะ (ก็ได้ ฉันนั่งนับจริง ๆ แหละ)]

“แล้ว” ซาดีรุกต่อ “เธอคิดว่าไงล่ะ”

ฉันหันไป สายตาสะดุดกับผ้าทอสไตร์มันดาลาแขวนอยู่เหนือโซฟา

“ฉันเริ่มสงสัยว่าพ่อฉันสูบกัญชาหรือเปล่า” ฉันหันไปหาหน้าต่าง
ข้างบ้านซึ่งวางตำแหน่งตรงกับหน้าต่างของบ้านข้าง ๆ พอดี เป็นขอบกรอบ
ด้านการออกแบบที่แม่คงไม่มีวันมองข้ามตอนเลือกซื้อบ้าน

แต่ไม่ใช่บ้านของแม่ และฉันเห็นแต่โถงไว้ในห้องทำงานบ้านข้าง ๆ
มีชั้นหนังสือสูงจรดเพดานเรียงกันอยู่

“โอ้ พระเจ้า นี่นี่ก็คงเป็นที่ปลูกกัญชา ไม่ใช่รั้งรัก!” ซาดีดูดีใจ
“เธอควรอ่านจดหมายนั้นนะ แจนยัวร์ ทั้งหมดนั้นต้องเป็นเรื่องเข้าใจผิด
แน่ ๆ พ่อเธอแค่ทิ้งธุรกิจครอบครัวไว้ให้เธอ ส่วนผู้หญิงคนนั้นก็แค่หุ่นส่วน
ทางธุรกิจของเขา ไม่ใช่เมีย নয়”

นั่นแน่แค่ไหนกันนะที่ฉันหวังให้เธอพูดถูก

ไม่ว่าอย่างไรฉันก็ตั้งใจจะอ่านจดหมายฉบับนั้นอยู่แล้ว ฉันแค่รอเวลาที่เหมาะสม หวังว่าความโกรธที่รุนแรงของตัวเองจะสงบลง และคำพูดสุดท้ายของพ่อจะเป็นสิ่งที่ปลอบใจฉันได้ กระนั้นเวลาก็ผ่านไปหนึ่งปีเต็ม ความกลัวที่ฉันรู้สึกทุกครั้งที่คิดว่าจะต้องเปิดจดหมายอ่านกลับยิ่งเพิ่มขึ้นทุกวัน ช่วงไม่กี่ไตรมาสเลยที่พ่อได้เป็นคนพูดคำสุดท้าย ส่วนฉันไม่มีโอกาสได้ตอบโต้อะไร จะกรีดร้อง ร้องไห้ หรือขอคำตอบเพิ่มไปกว่านี้ก็ไม่ได้ เมื่อฉันเปิดอ่านจะไม่มีทางให้หันหลังแล้ว มันจะจบแค่นั้น คำอำลาสุดท้าย

ดังนั้นฉันก็จะมีการเปลี่ยนแปลง จดหมายฉบับนั้นจึงยังได้ใช้ชีวิตอย่างสงบ แม้จะโดดเดี่ยวและอยู่กันลึกลับชั่วเวลาหลายปีที่ยาวนานมาจากควีนส์

“ไม่ใช่สำหรับปลุกกัญชาหรอก” ฉันบอกชาติแล้วเปิดประตูหลังเพื่อออกไปยังระเบียงด้านหลัง “เว้นเสียแต่กัญชาอยู่ที่ห้องใต้ดินนะนะ”

“ไม่มีทาง” ชาติเถียง “ใต้ดินคือที่ตั้งของห้องเสียวต่างหาก”

“เลิกพูดถึงชีวิตหุดหู่ของฉันดีกว่า” ฉันว่า “ฝั่งเธอเป็นไงบ้าง”

“หมายถึงพ่อหวมกฬีสิงเหอ” ชาติพูด ถ้าเพียงแต่เธอจะมีเพื่อนร่วมห้องน้อยกว่าสี่คนในอะพาร์ตเมนต์รูหนูที่ชิคาโก ฉันก็คงไปอยู่กับเธอแล้วตอนนี้ แม้ว่าฉันอาจจะทำอะไรไม่เป็นขึ้นเป็นอันเลยถ้าอยู่กับชาติ และสถานะทางการเงินของฉันตอนนี้ก็ร่อแร่เสียจน ต้องทำอะไรให้สำเร็จสักอย่างแล้ว ฉันต้องเขียนหนังสือเล่มต่อไปให้เสร็จในรถที่ไม่ต้องจ่ายค่าเช่านี้เสียก่อน แล้วถึงจะพอมีเงินเช่าที่อยู่ของตัวเองที่ไม่ต้องมีฉากส้อยด้วย

“ถ้าเธออยากพูดเรื่องพ่อหวมกฬีสิงละก็” ฉันพูด “เชิญเลย คายออกมา”

“เขายังไม่คุยกับฉันเลย” ชาติถอนหายใจอย่างโหยหา “แต่ฉันแบบ...รู้สึกว่าเขามองฉันเวลาเราสองคนอยู่ในครัวด้วยกัน เพราะเรามีความเชื่อมโยงกัน”

“เธอไม่กังวลบ้างเลยเหรอว่าความเชื่อมโยงของเธออาจจะไม่ได้อยู่กับ *ผู้ชาย* ที่สวมหมวกพอร์กพาย¹ โบราณ แต่เป็นวิญญาณเจ้าของหมวกคนเก่ามากกว่า เธอจะทำยังไงถ้ารู้ทีหลังว่าเธอตกหลุมรักผิดอยู่”

“อืม” ซาดีคิดอยู่สักครู่ “ฉันว่าฉันคงต้องอัปเดตประวัติบนทินเดอร์² ของฉันใหม่ละ”

ลมเย็นพัดผ่านสายน้ำตรงตีนเขา ทำให้ผมสีน้ำตาลของฉันปลิวปลิวอยู่บนไหล่ ดวงอาทิตย์ยามเย็นยังลำแสงสีทองปกคลุมทุกสิ่ง เจิดจ้าและร้อนจนฉันต้องหรี่ตามองสีส้มแดงที่อาบไล่ทั่วชายหาด ถ้านี่เป็นบ้านสักหลังที่ฉันเช่าอยู่ คงเป็นสถานที่ที่สมบูรณ์แบบในการเขียนนิยายรักใจละลายซึ่งฉันสัญญากับแซนดี้โลว์บุ๊กส์ไว้ว่าจะส่งมาเป็นเดือนแล้ว

ฉันเพิ่งตระหนักว่าซาดียังเล่าเรื่องของเธอยู่ ส่วนใหญ่เกี่ยวกับพ่อหมวกผีสิง เขาชื่อริกกี แต่เราไม่เคยเรียกชื่อเขาหรอก เรามักจะพูดถึงความรักของซาดีโดยใช้รหัสลับ มีทั้งชายแก่เจ้าของร้านอาหารทะเลเจ้าอร่อย (เจ้าแห่งปลา) และมีชายคนหนึ่งที่เราเรียกว่ามาร์กเพราะเขาเหมือนมาร์กอีกคนที่ *มีชื่อเสียง* และบัดนี้ก็เป็นเพื่อนร่วมงานคนใหม่ของเธอบาร์เทนเดอร์หนุ่มผู้สวมหมวกที่ซาดีเกลียดมาได้ทุกวัน แต่เธอก็ยังหักห้ามใจตัวเองไม่ได้อยู่ดี

ฉันดึงตัวเองกลับมายังบทสนทนาขณะที่ซาดีพูดว่า “สุดสัปดาห์วันที่สี่กรกฎาคมละ ฉันไปหาได้ไหม”

“นั่นอีกตั้งเดือนกว่าเลยนะ” ฉันอยากจะเถียงว่าฉันไม่อยู่ที่นั่นถึงตอนนั้นหรอก แต่ฉันรู้ว่านั่นไม่จริง ฉันต้องใช้เวลาอย่างน้อยก็ตลอดฤดูร้อนเพื่อเขียนนิยายหนึ่งเล่ม จัดการข้าวของในบ้านหลังนี้ และขายทั้งนิยาย

¹ หมวกทรงเตี้ย ปีกหมวกแคบ

² แอปพลิเคชันหาคู่

กับของในบ้าน เพื่อที่ฉันจะได้ถีบตัวเองกลับไปใช้ชีวิตอย่างสุขสบายอีกครั้ง (หวังว่านะ) อาจจะไม่ใช้ที่นิวยอร์ก อาจเป็นที่อื่นที่ค่าครองชีพถูกกว่านี้

ฉันคิดว่าค่าครองชีพเมืองดูหลทคงพอรับได้ แม่คงไม่ไปหาฉันที่นั่น แต่ปีที่ผ่านมานี้เราก็ไม่ได้ไปมาหาสู่กันอยู่แล้ว เว้นแต่ตอนที่ฉันกลับบ้าน สามวันช่วงคริสต์มาส แม่จะลากฉันไปเรียนโยคะสี่รอบ ไปนั่งตมที่บาร์ น้ำผลไม้สามที่ และไปดูการแสดง *Nutcracker* ซึ่งแสดงโดยเด็กที่ฉันไม่รู้จัก เหมือนกับถ้าเราอยู่ด้วยกันตามลำพังแม้แต่วันที่เดียว หัวข้อเรื่องพ่อจะผุดขึ้นมาแล้วเราก็จะเดือดดาลกันทันที

ตลอดชีวิตของฉัน เพื่อน ๆ มักจะถามความสัมพันธ์ระหว่างฉันกับแม่ เรามักคุยกันอยู่เสมอและอย่างอิสระ (หรืออย่างน้อยก็เท่าที่ฉันคิด) เราทำเรื่องสนุกด้วยกัน แต่บัดนี้ความสัมพันธ์ของเรากลับกลายเป็นเกมที่เราต่างพลาดสายโทรศัพท์ของกันและกันอันน่าเบื่อที่สุดในโลก

จากคนที่เคยมีพ่อแม่ผู้น่ารักและแฟนที่อาศัยอยู่ด้วยกัน เหลือเพียงชาติเพื่อนรักระยะไกลเกินไปของฉัน เรื่องดีเรื่องเดียวที่ได้จากการย้ายจากนิวยอร์กไปนอร์ทแบร์ชอร์ส รัฐมิชิแกน คือฉันได้อยู่ใกล้ที่พักของเธอในชิคาโก

“สัปดาห์ก่อน นานเกินไป” ฉันบ่น “เธออยู่ห่างออกไปแค่สามชั่วโมงเองนะ”

“ใช่ และฉันก็ขับรถไม่เป็นด้วย”

“งั้นเธอก็ควรคืนใบขับขี่ไปนะ” ฉันว่า

“เชื่อฉันเถอะ ฉันกำลังรอให้มันหมดอายุนะ ฉันจะสบายใจมากเลย ฉัน *เกลียด* เวลาที่คนชอบคิดว่าฉันขับรถได้แค่เพราะฉันทำได้ *ในทางกฎหมาย*”

ชาติเป็นคนขับรถได้แย่มาก เธอจะกรีดร้องทุกครั้งทีเลี้ยวรถไปทางซ้าย

“อีกอย่าง เธอก็รู้ว่าธุรกิจนี้จัดตารางวันหยุดกันยังไง ฉันโชคดีแล้วที่เจ้านายบอกว่าฉันลาวันที่สัปดาห์ก่อนได้ เท่าที่ฉันรู้นะ ฉันว่าเขาคงอยาก

“ให้ฉันอมไอนั้นให้แล้วละ”

“ไม่มีทาง ถ้าจะให้ใช้ปากต้องเป็นวันหยุดสำคัญๆ เท่านั้นสิ ที่เธอให้เขาได้คือใช้เท้ากระตุ้นต่อมหื่นตอบแทนแบบที่สมัยก่อนทำกันแค่นั้นละ”

ฉันจิบเหล้ายิบอีกรอบ จากนั้นหันหลังกลับจากสุดระเบียง แล้วก็เกือบจะร้องกรี๊ดออกมา บนระเบียงของอีกบ้านที่อยู่ห่างจากฉันไปทางขวาวลิปุต ฉันเห็นด้านหลังศีรษะที่มีเส้นผมหยิกสีน้ำตาลไหลพันเกล้าอัสนามตัวหนึ่ง ฉันภาวนาเจียบๆ ให้ชายคนนั้นหลับอยู่ และฉันไม่ต้องใช้เวลาช่วงฤดูร้อนไปกับชายบ้านข้างๆ ที่ได้ยินฉันพูดเสียงดังว่า ใช้เท้ากระตุ้นต่อมหื่นแบบที่สมัยก่อนทำกัน

ราวกับเขาอ่านใจฉันออก เขานั่งตัวตรง คิ้วขมวดเป็ยรจากโต๊ะบนระเบียง ดื่มอีกหนึ่งอีกแล้วเอนหลังกลับ

“ใช่เลย ฉันแทบไม่ต้องถอดรองเท้าครีโอลด้วยซ้ำ” ซาดิพูด “ช่างเถอะ ฉันต้องไปทำงานแล้ว แต่บอกฉันด้วยละว่าที่ห้องใต้ดินมีกัญชาหรือกัญแจมือ”

ฉันหันหลังให้กับระเบียงของเพื่อนบ้าน “ฉันจะไม่ลงไปดูจนกว่าเธอจะมาหา”

“หยาบคาย” ซาดิกล่าว

“เป็นกลยุทธ์ต่างหาก” ฉันพูด “รักนะ”

“รักเหมือนกัน” เธอยืนยันแล้วก็วางสายไป

ฉันหันไปเผชิญหน้ากับเจ้าของผมหยิกนั้น ใจหนึ่งคิดว่าเขาอาจจะหักฉัน อีกใจกลับลังเลว่าฉันต้องแนะนำตัวหรือเปล่า

ที่นี่ยอร์กฉันไม่รู้จักเพื่อนบ้านคนไหนดีเลย แต่ที่นี่คือมิชิแกน และจากเรื่องเล่าของพ่อตอนที่เขาเติบโตในนอร์ทแบร์ซอร์ส ฉันคาดไว้เต็มที่ว่าวันหนึ่งฉันอาจได้ยืมน้ำตาลจากชายคนนี้ (จดไว้ ชื่อน้ำตาลซะ)

ฉันกระแอมแล้วพยายามยิ้มแบบเพื่อนบ้านแสนดี ชายคนนั้นนั่ง

โน้มตัวไปข้างหน้าเพื่อตีมเปียร์อีกอีก ฉันทะโกนเรียกเขาระหว่างระเบียงบ้านเรา “ขอโทษที่รบกวนนะค่ะ!”

เขาโบกมือข้างหนึ่งอย่างเลื่อนลอย จากนั้นพลิกหน้าหนังสืออะไรก็ไม่รู้ที่อยู่บนตัก “มีอะไรน่ารบกวนใจเกี่ยวกับการใช้เท้าช่วยกระตุ้นอารมณ์ทางเพศแทนค่าเงินกันล่ะ” เขากล่าวเสียงแหบต่ำ ไร้ความสนใจ

ฉันทีหน้าบึ้งขณะพยายามหาคำตอบกลับ *อะไรก็ได้* แจนยัวร์คนเก่าคงรู้ว่าจะพูดอะไร แต่สมองของฉันทีว่างเปล่าเหมือนทุกครั้งที่ฉันทีเปิดโปรแกรมไมโครซอฟต์เวิร์ด

โอเค บางทีตลอดปีที่ผ่านมาฉันทีอาจจะเก็บตัวเกินไปหน่อย บางทีฉันทีเองก็ไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่าปีที่ผ่านมาฉันทีใช้เวลาไปกับอะไร เพราะฉันทีไม่ใช่การไปเยี่ยมแม่ ไม่ใช่การเขียนหนังสือ และไม่ใช่การทำตัวให้เพื่อนบ้านรักแน่ ๆ

“ยังไงก็ตาม” ฉันทะโกน “ตอนนี้ฉันทีย้ายมาอยู่ที่นี้แล้วนะค่ะ”

ราวกับเขาอ่านใจฉันทีออก เขาโบกมืออย่างไม่ใส่ใจแล้วเพิ่มพาวว่า “ถ้าต้องการน้ำตาลก็เรียกผมแล้วกัน” แต่เขาทำให้น้ำเสียงที่ออกมาฟังเหมือน *อย่ามาพูดกับผมอีก เว้นแต่คุณจะเห็นว่าบ้านผมไฟไหม้ และถึงจะเห็น ก็ช่วยรอฟังเสียงไซเรนก่อน*

ช่างเป็นอัธยาศัยดี ๆ จากชาวมิสซิสซิปปีจริง ๆ อย่างน้อยที่นิวยอร์กเพื่อนบ้านของเรายังเฝ้าคุกกี้มาให้ตอนเราย้ายเข้า (แม้จะเป็นแบบปราศจากกลูเตน และใส่ยาหลอนประสาทแอลเอสดีเข้าไปด้วย แต่แค่ให้ก็เท่ากับมีน้ำใจแล้ว)

“หรือถ้าคุณอยากรู้เส้นทางไปร้านขายอุปกรณ์เล่นเช็กส์ฟิสตาร์ที่ไกลที่สุด” ตาซีบ่นเสริม

แก้มฉันทีร้อนผ่าว เกิดจากความอับอายและความโกรธ คำพูดหลุดออกจากปากก่อนที่ฉันทีจะทันได้คิดไตร่ตรอง “ฉันทีจะรอขับตามหลังคุณ

ไปดีกว่าค่ะ” เขาหัวเราะ เป็นเสียงหัวเราะประหลาด ทว่ายังไม่ยอมแม้แต่จะหันมาเผชิญหน้ากับฉัน

“ยินดี ที่ารู้จักนะคะ” ฉันเสริมเสียงเข้ม แล้วหันหลังกลับเข้าประตูกระจกบานเลื่อนสู่ตัวบ้านที่ปลอดภัย ที่ที่ฉันอาจจะต้องซ่อนตัวไปตลอดฤดูร้อนนี้

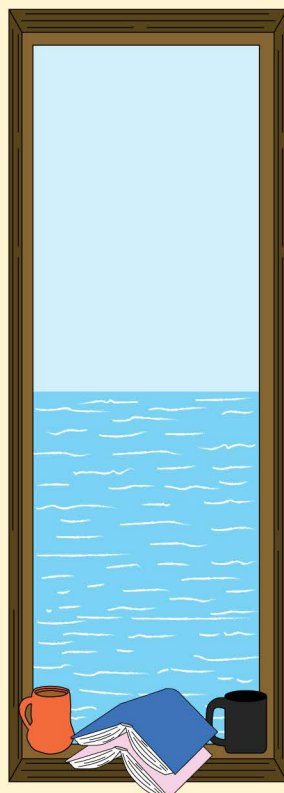
“คนโกหก” ฉันได้ยินเสียงเขาพิมพ์มาก่อนที่ฉันจะปิดประตูอย่างรวดเร็ว

เรื่องของ **แจนนักร้อง แอนดรูว์ส** ผู้กหักและโกลีจะถึงแตก
นักเขียนนวนิยายรักที่ไม่เชื่อในเรื่องรักอีกต่อไป
แต่มีอาชีพเป็นนักเขียนนวนิยายรัก
เธอจึงต้องเดินนวนิยายเล่มใหม่ออกมาให้ได้
โชดะดาพาเธอให้มาพักที่บ้านริมทะเลสาบของพ่อ
และพบกับ **กัส เอเวอเรตต์**
ชายหนุ่มหุ่นดีมีกล้ามเนื้ออยู่บ้านข้างๆ
เขาเป็นนักเขียนนวนิยายสายจริงจัง ลุ่มลึก
หนุ่มที่ไม่เชื่อในตอนจบแบบแฮปปี้เอนด์
เกมในอดีตสมัยเรียนมหาวิทยาลัย
เธอกับเขายังเป็นคู่แข่งกันอีก

ทว่าฤดูร้อนนี้ทุกอย่างจะเปลี่ยนไป
เมื่อพวกเขาทำท่ายให้ลงสลับแฉวงงานเขียนกัน
เธอมาเขียนนวนิยายสายซีเรียส
เขามาเขียนนวนิยายรักโรแมนติก
การใช้เวลาร่วมกันจะช่วยให้พวกเขาสองคน
ค้นพบคำตอบที่ตามหาอยู่ไหม
ทั้งเรื่องนวนิยายเล่มถัดไป
ความสัมพันธ์กับคนในครอบครัว
และความรักบทใหม่ที่ใจปรารถนา

ผลงานจาก **เอมิลี เฮนรี** นักเขียนนวนิยายโรแมนติกยุคใหม่
เจ้าของผลงานขายดีอันดับหนึ่งของ *นิวยอร์กไทมส์*
และ *รักนี้ไม่มีในพล็อตเรื่อง* เป็นนวนิยายที่สร้างปรากฏการณ์
ซึ่งได้รับเสียงชื่นชมอย่างล้นหลามทั้งจากนักอ่านและนักวิจารณ์ กลายเป็นไวรัลใน BookTok
มีผู้อ่านให้คะแนนใน Goodreads สูงถึง 1.76 ล้านคน และยอดรีวิวกว่า 1.8 แสน

นวนิยายเล่มนี้มีจุดเด่นที่ไม่ใช่แค่นวนิยายรักโรแมนติก แต่เป็นเรื่องราวที่พูดถึงความเศร้า ความสูญเสีย
และการเยียวยาที่ดื่มด่ำเล่มหนึ่ง และตอนนั้นนวนิยายถูกซื้อลิขสิทธิ์เพื่อนำไปสร้างเป็นภาพยนตร์แล้ว

หมวดวรรณกรรมแปลร่วมสมัย

389 บาท

Biblio

Cover Design:
Nuchcha Praphin